

Düş Yakamdan Ve Düşlerimden

– AyselAKSÜMER · 17 Nisan 2011

Düş artık düş yakamdan ve düşlerimden,
Senli benli bizli olamayan günlerimizden,
Damla damla düşeceksen eğer gözümden,
Sonsuza dek ağlayacağım bil çekinmeden.

Sayfa tamamen dolmuş, yazacak bir satırlık bile yer kalmamıştı. Yarım kalan şiirine küçücük bir damla gözyaşıyla nokta koydu.

Ölesiye bir sevdaya tutulmak; tutsak bir aşka kul köle olmak, uykusuz gecelere yaşlı kirpikler bırakmaksa eğer tel örgülerin olmadığı günler diliyordu yüreğinden.

Batmayan, acıtmayan ve kanatmayan tellerden ezgiler çıkaran ellerin canını yakacağını nereden bilebilirdi ki.

Duygularla vedalaşmak keşke kimseyle el sıkışmadan, öpüşmeden, sarılmadan kapının eşiğinden “cümleten allahısmarladık” demek kadar kolay olabilseydi. Daha o kadar çok cümlesi vardı ki. Ama düşünceleri durdurmak mümkün müydü? Sessiz sessiz yüreğine, ruhuna rastgele bir şeyler karalıyordu. Görünmüyor, okunmuyor olması özelinde hissetmesine engel teşkil etmiyordu.

Yürek kalemi yazarken elindeki kalem baş parmağı ile işaret parmağı arasında kıpırdamadan duruyordu. Yürüyebilmek ve düşmemek adına bastonunu sıkı sıkı tutan ve güç alan ihtiyarlar gibi o da kalemine asılıyordu.

Her kuvvetli basışta ucu kırılan kalemlerden de beterdi Ayşe'nin durumu. İçinden kırılmış hangi kalem bir daha iflah olurdu ki. Kalemtraş açar ama o uç her seferinde kağıt üzerinde boynunu eğer, daha yazmadan yenik düşerdi.

Sileceklerin yağmurla boy ölçüşemediği gibi Ayşe'nin ince ve narin elleri de gözyaşlarını silmeye yetişemiyordu.

Çalan kapının sesiyle ortaya saçılmış kağıtları ve kalemini hemen yastığının altına itiverdi. Su boğaza takılır da gözyaşı pınarlarına takılmaz mıydı hiç? Pınarı kurutmak ne kadar zorsa gözyaşlarının çekilmesi de o kadar güçtü. Gözlerini acıtma pahasına gözyaşlarını sildi.

Annesi Nurhayat ve halasının kızı Şengül usulca içeriye girdiler. Ayşe, gözlerini halının desenlerine dikmiş, boş boş bakıyordu.

Nurhayat, Ayşe'nin hemen yanına oturuverdi. Üstü kırış kırış ama yumuşacık ellerini kızının ipek gibi parlayan siyah uzun saçlarının üzerinde dolaştırdı. Omuzuna kolunu doladı. Kısık bir sesle sordu.

-Yavrum. Canımın içi. Kıyamam sana. Nasıl oldun? Biraz daha iyi misin?

Ayşe, başını öne eğip kaldırdı.

Şengül, Ayşe'nin yüzünü işaret etti ve gözlerini kocaman açarak konuştu.

-Teyze, biraz daha buz getireyim mi? Baksana gözlerinin içi kıpkırmızı. İyi ki kör olmamış. Dudağındaki yara ne kadar da derin! Resmen yamulmuş.

Şengül, konuşmalarını eli koluyla da destekliyor her seferinde şingır şingır sesler geliyordu. Ayşe'nin gözleri Şengül'ün koluna takıldı ve hemen bakışlarını çekti.

Kendi de Şengül gibi taze gelin sayılırdı. Birinin bembeyaz kolları bilekten neredeyse dirseğe kadar altınla doluydu. Onun ise kırmızılıklar ve morluklarla kaplıydı. Şengül'ün bilekliği, Ayşe'nin ise görünmeyen kelepçesi vardı bileğinde.

Dünyaevi diye girdiği ama cezaevine dönüşen evinden bir mahkum gibi firar etmişti. Çetin'i bir düğünde tanımıştı. Henüz on yedi yaşındaydı. O ise yirmi altı. Orkestrada gitar çalıyordu. O gece çalan bütün şarkılar sanki gelin ve damat için değil de ikisi için gibiydi. O kadar kalabalığın içinde gözleri hep birbirini buluyordu.

Ayşe'nin babası "ölürüm de çalgıcıya kız vermem" diye diretmişti. Annesi ise kızının sevdiğiyle evlenmesinden yanaydı. Çetin, bir gün Ayşe'nin gözlerinin içine baktı ve en etkileyici ses tonuyla konuştu.

-Bak Ayşe! Buraya çiziyorum. Baban seni bana vermeyecek. Beni gerçekten seviyorsan hiç düşünmeden benimle kaçarsın. Seni çok mutlu edeceğim.

Ayşe, yüreğinin sesiyle hareket etmiş ve Çetin'e gizlice kaçırılmıştı.

Geçen zaman içinde Çetin'in çift kişilikli olduğunu anlamıştı ama iş işten geçmişti. Çetin severken bile canını acıtıyordu. Eli sürekli havada sonra ise tenindeydi. Artık sevgiden ziyade korku duyuyordu.

Öldüresiye dövüyor sonra ise yanaklarından öpüyor ve yatak odasına sürüklüyordu Ayşe'yi.

Ayşe, günden güne eriyordu. Çetin, onu aşırı derecede kıskanıyordu. Yaşadıklarını kimseye anlatmaması için evdeki telefonun hattını bile iptal ettirmişti. Daha sonraki günlerde dış kapıyı da kitler olmuştu.

Ayşe'nin bedeninde sigara izmaritleri bile söndürüyordu.

Ayşe, Çetin'in er veya geç bir gün dış kapıyı kilitlemeyi unutacağını hissediyordu. "Allah dualarımı kabul etti" diyordu o beklediği gün geldiğinde. Yaralı kuş, nihayet kafesinden uçmuştu.

Gizlice kaçtığı babaocağının kapısının önünde titreyerek bekliyordu. Kapıyı açan babası:

-Benim rızam olmadan kaçıp gittin! Daha beter ol! Geber!

deyip kapıyı yüzüne örtmüştü. Ama annesi, kocasının dizlerine kapanmış ve o kapıyı kocasına açtırmıştı.

Ayşe, perişan bir haldeydi. Bir o kadar da pişmandı. Karakola şikayette bulunmak istemiyordu. Çünkü kocasının ailesine zarar vermesinden çok korkuyordu. Babası, bir süreliğe karısını ve kızını uzak bir ildeki akrabasının yanına göndermeyi uygun buldu.

Şengül'ün kocasının en yakın arkadaşı avukattı. Zorda olsa Ayşe'yi ikna etmişler ve bir hastaneden şiddet gördüğüne dair rapor almışlardı.

Şimdi sırada Çetin'e açacakları boşanma davasındaydı.

Annesi, Şengül'e dönerek:

-Doğru söylüyorsun Şengül. İyi ki kör olmamış yavrum. Sana zahmet mutfaktan hem buz hem de doktorun verdiği ilaçları getir yavrum. Kızımı bu hale sokan adamın insan olduğundan şüphe duyuyorum.

Şengül "Yazık vallahi. Ne kötü dövmüş" diyerek odadan çıktı.

Ayşe'nin bütün vücudu tir tir titriyordu. Kısa bir sessizlikten sonra annesinin boynuna sarılarak ağlamaya başladı.

-Canım annem. Affet beni ne olur? Ben büyük bir cahillik ettim. Çetin'in bana el kaldırabileceğini bile düşünmemiştim. Ama o beni mahvetti. Korkuyorum annem! Ya burayı bulup, bize zarar verirse!

-Biz daha ölmedik yavrum. Senin arkadayız. Yeter ki sen güçlü ol. Sahipsiz değilsin. Karısına eziyet eden o kadar çok adam var ki. Allah onlara da yardım eli uzatsın. Kimse kimsenin kölesi olmasın.

-Ayşe "Amin" diyordu içinden. Annesinin mis gibi kokusu ona güç ve güven vermişti. Birden kendini geriye doğru çekti.

-Anne! Bana bir ayna ve tarak verir misin?

-Elbette canım kızım. Yeter ki sen iste!

Aysel AKSÜMER